

Vergaderjaar 1992-1993 Nr. 116a

22 599

Verjaring van de vordering tot vergoeding van schade door milieuverontreiniging

VERSLAG VAN DE VASTE COMMISSIE VOOR JUSTITIE¹

Vastgesteld 17 december 1992

Het voorbereidend onderzoek gaf aanleiding tot het formuleren van de volgende vragen en opmerkingen.

De leden van de **CDA**-fractie hadden met belangstelling van dit wetsvoorstel kennis genomen. Zij wilden nog bij enige kwesties kort stilstaan.

In het voorgestelde artikel 310, lid 2 wordt onder meer gesproken van «een stof waarvan bekend is dat». Deze leden vroegen zich af of het hierbij gaat om een vorm van algemene bekendheid of om de kennis die meer in het bijzonder bij de betrokkene waartegen de rechtsvordering zich richt, aanwezig was en in dat laatste geval of het dan uitsluitend gaat om hetgeen de betrokkene kende of ook hetgeen hij in de gegeven omstandigheden behoorde te kennen. Gaat het voorts daarbij uitsluitend om kennis dat de betreffende stof zodanige eigenschappen heeft dat zij een bijzonder gevaar van ernstige aard voor personen en zaken oplevert of dient die kennis ook betrokken te zijn op het feit dat dit (theoretisch) gevaar zich ook in de concrete omstandigheden werkelijk verwezenlijkt?

Bij de behandeling van het wetsvoorstel in de Tweede Kamer is door de heer Biesheuvel aan de minister de vraag gesteld hoe hij denkt over het bezwaar dat de in het voorgestelde artikel 119a, lid 3 neergelegde regeling mogelijkerwijze kan leiden tot herleving van op dit moment reeds verjaarde vorderingen. Naar de indruk van deze leden was op die vraag geen eenduidig antwoord van de kant van de minister gekomen. In dit verband attendeerden deze leden op het gestelde in artikel 69 van de Overgangswet NBW en zij verzochten de minister om aan hen te bevestigen dat met het voorgestelde artikel 119a lid 3 op geen enkele wijze afbreuk wordt gedaan aan de inhoud en strekking van het betreffende artikel 69.

De leden van de fractie van de **VVD** merkten ten aanzien van het voorgestelde derde lid van artikel 3:310 BW op dat het geval zich kan voordoen dat van een voortdurend feit of een serie opeenvolgende feiten vast staat dat het op een bepaalde datum nog voortduurde, terwijl tevens aannemelijk doch onzeker is dat resp. of ook nadien het voortdurende

¹ Samenstelling:

Fleers (CDA), Glasz (CDA), Wagemakers (CDA) (voorzitter), Mastik-Sonneveldt (PvdA), Van Veldhuizen (PvdA), Glastra van Loon (D66), mw. Vrisekoop (D66), Heijne Makkreel (VVD), Talsma (VVD), mw. Bolding (Groen Links), Holdijk (SGP), Schuurman (RPF), Veling (GPV).

feit c.q. de serie feiten nog voortging en de werkelijke einddatum onzeker is. In de door het voorliggende voorstel geschapen toestand kan dit de vraag doen rijzen op wie de bewijslast terzake van de verjaring rust wanneer de hiervoor bedoelde (laatste) datum waarvan vaststaat dat het feit c.q. de serie toen nog voortduurde meer dan 30 jaar verstreken is, doch niet onaannemelijk is dat een en ander nog tot binnen de 30-jaarstermijn heeft voortgeduurd. Indien in een dergelijk geval de gedaagde zou worden belast met het bewijs van de verjaring waarop hij zich beroept, zou dat in wezen neerkomen op de opdracht van het bewijs van een negativum, dat volgens de geldende regel non est probandum. Voorts is de omstandigheid dat het feit c.q. de serie feiten tot binnen de 30-jaarstermijn heeft voortgeduurd in wezen een grondslag van de eis, zodat de eiser dit zal moeten bewijzen (indien betwist). Kan de regering zich met deze opvatting verenigen?

Vertrouwende dat de bewindsman tijdig zal antwoorden, acht de commissie de openbare beraadslaging over het onderhavige wetsvoorstel voldoende voorbereid.

De voorzitter van de commissie,
Wagemakers

De griffier van de commissie,
Dijkstra-Liesveld